

הנשים של חיה רן

תחילת הדרך ב-1975: השתקפות, ציור קולאז' של אשה המסתכלת על עצמה במראה. בציור אפשר לראות את נצנוצי הגראפיקה של רן שסיימה את לימודיה בטכניון.

הנערה ובובתה. אומרת רן, בגילוי-לב: לא היו לי בובות בילדותי. ואולי יש לזה השלכה עד היום. היום רן בת ה-35 היא ציירת מצליחה ומבוקשת.

בחיים ובדמיון כך נראית, במציאות (למעלה), חיה רן, הציירת, המתגוררת בטבעון עם בני משפחתה. למטה: ציור

מה לצייירת ולרבי? כאשר הרב של טבעון, יהודה זילברשטיין ראה את ציוריה של חיה רן, הוא התרשם מסגנונה והציע לה לכתוב כתובות, כן, כתובות לחתן-כלה, עם טקסט תיקני ומסורתי, בסגנון כתובה עתיקה על נייר קלף ובצבע מים.

כל כתובה היא חרי-פעמית מבחינת מוטיב הציור המעטר אותה. ואסור מכל וכל שתהיה שגיאה, ולו הקטנה ביותר,

הגננת בקיבוץ שלמדה גראפיקה בטכניון הפכה לציירת מצליחה

ואם יש, רחמנא ליצלו, צריך להתחיל את כל העבודה מחדש.

נבירה במחסן. חיה רן הטבי עונתה היא קיבוצניקית לשעבר שמקר רותיה בחולון, כשיכון-פועלים, ומאז שהיא ווכרת את עצמה היא מציירת. כבר בבית-הספר העממי היא ציירה לכולם בכיתה. זה היה הכיף שלה.

מילדות נמשכה לאמנות, למרות שכביית-הוריה לא החזיקו סיפרי אמנות ולא היתה תודעה של ביקור במוסיאונים. כילדה נהגה לגזור ולאסוף ציורים של פנים מעניינים

קרקס רקדן, ליצן, מוקיון, את כל אלה מציירת רן. נושאי הבימה לפני המסך ומאחוריו מעניינים אותה: ההתרגשות, התיסכול, הקינאה, האינטריגות וגם מחיאות-הכפיים של הקהל.